

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-30/17-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Ivica Kujundžića i Mirjane Čačić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja D. v. d. S. iz S., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe S. B. iz S., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 6. srpnja 2017.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/16-01/561, urbroj: 401-01/06-17-04 od 23. siječnja 2017.

II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova spora.

O b r a z l o Ź e n j e

Osporenim rješenjem tuženika poništava se rješenje D. v. d. S., broj 12/16 od 9. rujna 2016. i predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak. Navedenim prvostupanjskim rješenjem tužitelja od 9. rujna 2016. odbija se zahtjev korisnika prava na pristup informacijama S. B., ovdje zainteresirane osobe, iz razloga jer zainteresirana osoba očito zloroptrebljava pravo na pristup informacijama te opterećuje rad i funkcioniranje tijela javne vlasti.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja navodi kako je, temeljem članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI), odbio zahtjev zainteresirane osobe od 7. svibnja 2016., jer je ista putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloroptrebljavala pravo na pristup informacijama. Zainteresirana je osoba svojim zahtjevom za pristup informacijama od 7. svibnja 2016. zatražila od D. v. d. S. (dalje: D... S.) niz izrijekom navedenih dokumenata (zapisnika, izvješća i dr.), odnosno točno 38 različitih dokumenata – isprava. S obzirom na navedeno, tužitelj smatra da je tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje te je na tako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo. Smatra da broj od čak 38 zatraženih dokumenata, obuhvaćenih zahtjevom od 7. svibnja 2016., predstavlja klasičnu šikanu i zloroptrebu prava, za razliku od stajališta tuženika iz osporenog rješenja prema kojem se ne traže iste informacije, niti se traže istovrsne informacije te da to nije velika količina informacija odnosno da se tu ne radi o zloroptrebi prava. Tužitelj pak, suprotno stajalištu tuženika, smatra da se ovdje radi o klasičnoj šikani i

zloupotrebi prava bivšeg nezadovoljnog člana D... S., pri čemu ukazuje na izmjene i dopune ZPPI-a („Narodne novine“, broj 85/15.), kojim je izmijenjen članak 23. stavak 5., dodavanjem točke 5., upravo u cilju sprječavanja šikaniranja tijela javne vlasti. Na kraju, tužitelj traži da Sud donese odluku o odgodnom učinku ove tužbe, te predlaže Sudu da zakaže usmenu raspravu i, nakon toga, presudom poništi/oglasi ništavim osporeno rješenje uz nalog tuženiku da u roku 15 dana tužitelju naknadi trošak spora povećan zakonskim zateznim kamatama od dana presuđivanja do namirenja.

Tuženik u opširnom odgovoru na tužbu ostaje kod razloga danih u obrazloženju osporenog rješenja, smatrajući tužbene navode neosnovanim. U bitnom, osvrćući se na tužbene navode, dodatno ističe kako u drugostupanjskom postupku po žalbi tužitelj nije tuženiku dostavio traženu dokumentaciju koja je nužna da bi se o žalbi uopće mogla donijeti odluka, pri čemu je ključna činjenica da su sastavni dio spisa predmeta u predmetnom zahtjevu zatražene informacije. Stoga se navodi tužitelja o šikanoznom podnošenju zahtjeva ne mogu prihvatiti kao ni njegovo isticanje da se podnositelj pri podnošenju istih vodi osobnim razlozima, kao bivši član D... S.. Razlog ograničenja pristupa informacijama zbog tzv. zlouporabe prava iz članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a od strane prvostupanjskih tijela javne vlasti moguć je u iznimnim slučajevima, a obzirom na činjenicu da tijela javne vlasti na nivou jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave općenito uzevši ne dobivaju velik broj zahtjeva za pristup informacijama, a isti razlog ograničenja se svakako mora potkrijepiti činjenicama i dokazima iz kojih bi nedvojbeno proizlazilo da je tijelo javne vlasti po zahtjevima istog podnosioca ranije postupalo sukladno zakonskim odredbama te omogućavalo pristup informacijama, da podnositelj podnosi brojne istovrsne zahtjeve po kojima tijelo nije u mogućnosti pravovremeno postupati i sl. Isto tako, promašeni su navodi tužitelja o količini zatraženih informacija odnosno o broju dokumenata koji se traže u predmetnom zahtjevu zainteresirane osobe, u tužbi navodeći da se radi o 38 dokumenata, dok u svom prvostupanjskom rješenju navodi da se radi o 45 dokumenata, pri čemu treba imati u vidu i to da se točne činjenice u pogledu količine dokumentacije u drugostupanjskom postupku nisu ni mogle utvrditi obzirom da tužitelj nije istu dostavio tuženiku. Nastavno iznoseći i druge razloge, koji ukazuju na dvojbeno procesno ponašanje tužitelja jer ponovno tuženiku nije dostavio informacije koje su predmet ovog postupka, tuženik predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti i potvrditi osporeno rješenje.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu iznosi kronologiju predmetnog postupka, koji je započeo podnošenjem zahtjeva za pristup informacijama od 7. svibnja 2016. do donošenja osporenog rješenja, a iz koje je razvidno da prvostupanjsko tijelo, izvan zakonskih rokova, donosi rješenje o odbijanju zahtjeva, a tuženika ignorira. Smatra neistinitim tvrdnje iz osporenog rješenja, osim činjenice da je bio dugogodišnji član D...-a. Iako to izričito ne navodi, iz odgovora na tužbu proizlazi kako zainteresirana osoba predlaže ovom Sudu tužbu tužitelja odbiti.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj: 47/09.), kada je za donošenje novoga rješenja, s obzirom na prirodu upravne stvari, nužno neposredno rješavanje prvostupanjskog tijela, a drugostupanjsko tijelo utvrdi da rješenje treba poništiti, dostavit će predmet na ponovno rješavanje prvostupanjskom tijelu.

Za razliku od tužitelja (ujedno prvostupanjskog tijela), tuženik je, povodom žalbe zainteresirane osobe (korisnika prava na pristup informacijama), ocijenio da tužitelj, odlučujući o zahtjevu zainteresirane osobe za pristup traženim informacijama, nije pravilno primijenio odredbe ZPPI-a, a osobito odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. toga Zakona, na koju se tužitelj pozvao u svom rješenju smatrajući da zainteresirana osoba očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama te podnosi zahtjeve za pristup informacijama kojima opterećuje rad i redovito funkcioniranje tijela javne vlasti. Takav svoj stav tuženik je utemeljio na valjanim, detaljno i argumentirano obrazloženim razlozima, koje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud.

Tužitelj pak i u tužbi ponavlja razloge na koje se pozvao i u obrazloženju prvostupanjskog

rješenja, a koji razlozi, međutim, nisu utemeljeni na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, na koju okolnost tuženik osnovano ukazuje i u osporenom rješenju i u odgovoru na tužbu.

Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku, to ovaj Sud nije našao osnove navedeno rješenje ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

Iz navedenih razloga Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja za održavanje rasprave, pri čemu je imao u vidu i činjenicu da je tužitelj ujedno tijelo javne vlasti koje je donijelo prvostupanjsko rješenje, a koje tijelo nije stranka u upravnom sporu sukladno odredbama članka 16. i članka 17. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), već je na pokretanje upravnog spora ovlašten isključivo temeljem posebnog zakona (članak 26. stavak 2. ZPPI-a). Sud je tijekom ovog spora tužitelju dostavio odgovor na tužbu koji je dao tuženik, čime mu je omogućio očitovanje na navode tuženika, nakon čega je, razmatrajući sve podneske zaprimljene od stranaka tijekom predmetnog upravnog spora, zaključio kako tužitelj svojim tužbenim navodima osporava primjenu prava, odnosno pravilnost postupanja tuženika u smislu odredaba ZPPI-a, zbog čega je, u smislu ovlaštenja iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, predmetni spor riješio bez rasprave.

Sud nije našao potrebnim posebnim rješenjem odlučiti o zahtjevu za odgodnim učinkom tužbe, s obzirom da je u konkretnom slučaju odlučio o tužbi.

U odnosu na zatražene troškove ovog spora napominje se da je odredbom članka 79. Zakona o upravnim sporovima propisano da se troškovi upravnog spora priznaju razmjerno uspjehu u upravnom sporu. Budući je tužitelj u cijelosti izgubio ovaj upravni spor, to je zahtjev za naknadu troškova spora valjalo odbiti.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 6. srpnja 2017.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.